

4 / 2000
Kesäkuu

MIESSAKIT RY

Jäsentiedote

URHO

UUSIA VÄYLIÄ MIEHILLE

Toimittajat:
Tomi Timperi
Jussi Särkelä

Ulkoasu ja taitto:
Tomi Timperi

WWW.MIESSAKIT.FI

Jäsentiedote 4/2000

Tässä numerossa:

	sivu
Kesällä aikaa ihmissuhteille	3
Pääkirjoitus	
Kokemuksia parisuhdekursseilta	4
Miesfoorumi 9.5.2000	
Kriisistä voimavara	6
Miesfoorumi 7.3.2000	
Elämän tarkoitus	8
Runo jäseneltämme	
Paluupostia	9
Kentältä kajahtaa	
Puoli ihmistä lisää	10
Kirjoitus kotiäidiksi haluavalta mieheltä	
Uutta kirjastossamme!	12
Hyllyt täyttyvät Annankadulla	

MIESSAKIT RY

Toimisto

Annankatu 16 B 28
00120 Helsinki
Puh. 09-612 6620
Faksi 09-6126 6210
miessakit@miessakit.fi
www.miessakit.fi

Vt. toiminnanjohtaja

Jussi Särkelä
Toimistopäällikkö
Tomi Timperi
Toimistosihtööri
Tomi Lindfors

Lyömätön Linja

HELSINKI

Annankatu 16 B 28
00120 Helsinki
Puh. 09-7002 8870
Työntekijät
Pekka Jolkkonen
Jukka Lampinen
Pertti Andersson

TAMPERE

Otavalankatu 12 A-B
33100 Tampere
Puh. 03-3141 8514
Työntekijä
Jukka Saarni

JOENSUU

Perhekeskus Lähtelä
Lähteläntie 2 A
80100 Joensuu
Puh. 050 524 7518
Työntekijä
Onni Voutilainen

SAVONLINNA

Turvakoti Kotilo ry
Neitsytkatu 1
57100 Savonlinna
Puh. 015-514 277
Työntekijät
Mikko Temisevä
Ari Tanninen

MIKKELI

Koivikon Koulukoti / Husso
Koivikontie 8
50100 Mikkeli
Puh. 015-177 109
Työntekijät
Veli-Matti Husso
Leevi Piispa

Kesällä aikaa ihmissuhteille

Useat meistä mennä tempovat toimeentulon ja muiden ns. kiireiden perässä pitkin vuotta. Aikaa ei mitenkään tahdo löytyä läheisille. Emme välttämättä ehdi edes ajatella koko kysymystä. Ja vaikka olemme tietoisesti varanneetkin osan viikottaisesta ajasta lapsillemme ja vaimollemme, saattaa käydä niin, että olemme kyllä paikalla mutta emme läsnä. Monet meistä havahtuvat tähän tosiasiaan liian myöhään. Lapset ovat ehtineet murrosikään ja me ihmettelemme kuinka vieraaksi he ovatkaan meille jääneet. Vietämme ehkä kaksikymmenvuotishääpäiväämme ja havahdumme minne katosi suhteesta elämä.

Tällaista näyttää olevan elämä. On aivan luonnollista, että nuorena meillä riittää energiaa tehdä töitä, rakentaa perheen taloudellisen toimeentulon perustaa, on aikaa harrastuksille ja monille muille asioille. Jossain vaiheessa huomattava osa miehistä joutuu kuitenkin pysähtymään omaa elämää koskevien kysymysten äärelle, ehkä nelikymppisinä ehkä myöhemmin. Fiksuimmat hakeutuvat pohtimaan näitä kysymyksiä toisten vastausta etsivien ryhmään. Miesryhmissä nämä teemat ovat tavanomaisia.

Koskaan ei ole liian myöhäistä uuden oppimiselle, kasvamiselle ihmisenä ja miehenä.

* * *

Ns. perinteinen elämisen rytmi on kaatunut. Vain joka toisella työssä olevalla on pysyvä työsuhde. Monet meistä ovat työtöminä. Olkoot elämäntilanteemme millainen tahansa, kesä on yhdessä olemisen aikaa. Lieneekö aurinko vai karpäset, mutta mieli vireänä hakeudumme tavallista aktiivisemmin toistemme seuraan.

Kesäinen yhdessä olo läheistemme kanssa on meille mahdollisuus. Voimme, jos niin haluamme, puuhastella erilaisia asioita yhdessä. Voimme keskustella, vaka-vistakin asioista. Mutta ennen kaikkea kesäinen vapaus mahdollistaa yhdessä viihtymisen iloisin mielin. Toisaalta meidän kannattaa rohkaistua olemaan myös yksin. Sillä toisinaan me tarvitsemme myös yksinäisyyden ruokaa. Sen antama energia on tarpeen kehittäville ihmissuhteille.

Joskus me lataamme lomaan niin paljon odotuksia, että kesästä tuleekin syvä pettymys. Voi olla paikallaan näin alkukesästä käydä perheen ja muiden läheisten kanssa keskustelu loman odotuksista. Realistisoida yhteinen toive. On turhaa ottaa riskiä, että jokainen perheen jäsen odottaa yhteiseltä lomalta paljon, mutta eri asioita.

* * *

Miessakit ry:n hallitus ja toimihenkilöt toivottavat jokaiselle miehelle hyvää ja onnistunutta kesää. Samalla kiitämme jo-kaista aktiivia. Nyt on aika astua kesään ja unohtaa – ainakin suurimmaksi osaksi – arkinen järjestöpuurtaminen. Onnistuneen kesän jälkeen jatkamme miesliikkeen rakentamista uudistunein voimin.

Jussi Särkelä
vt. toiminnanjohtaja

Toimiston kesäajat

Miessakkien toimisto on suljettu 3.-23.7.2000.
Muina aikoina olemme normaalisti tavattavissa.

Kokemuksia parisuhdekursseilta

Parisuhdekursseilla opetellaan kommunikointitaitoja, keskustellaan miesten ja naisten eroavaisuuksista, seksuaalisesta käyttäytymisestä, riitelystä ja mököttämisestä ja ylipäänsä kaikista niistä asioista, joihin arkipäivän parisuhteessa törmätään. ”Kun koin että vaimo ei minua ymmärrä, niin havaitsin että ryhmässä tulee ymmärretyksi ja ryhmässä opimme myös ymmärtämään paremmin toisiamme.”

Miesfoorumin aiheena 9. toukokuuta oli Mahdottomasta mahdollinen – mies parisuhdekurssilla. Aiheesta olivat alustamassa parisuhdekurssin käyneet viljelijä Lars Liljeström, lentokapteeni Pekka Turunen ja kouluttaja Keijo Vihavainen. He edustivat Kataja – kestävän parisuhteen kasvu ry:tä. Heitä kokoontui kuuntelemaan lähes neljäkymmentä miestä, joku-nen nainenkin.

Kimmoke kurssille

- ”Avioerosta ja äitini kuolemasta toipuminen vei kauan. Tajusin, että omin voimin en pärjää, vaikka yritinkin ensin sinnikkäästi olla isoa poikaa. Vuorovaikutuskurssilla minua auttoi, että sain pohtia itselleni ja parilleni tärkeitä kysymyksiä toisten kanssa.”

- ”Oli valittava kahden pahan välillä. Vaimoni yllytti minua lähtemään ja kun kaverinikin sitten lähti vaimonsa kanssa... Heti ensimmäisen kurssin jälkeen tuli vapauttava olo. Olemme sittemmin osallistuneet toistamiseen parisuhdekurssille. Vaikka ei meillä varsinaista kriisiä ollut, mutta... Toisia pareja kuuntelemalla huomasi, että samassa liemessä ollaan.”

- ”Kolmisen vuotta sitten olin vaimon kanssa ostoksilla, kun kännykkäni soi.

Soittaja oli tuttavaperheen vaimo, joka kertoi että pian heillä nyrkki soi, mies käy niin kuumana. Hän pyysi meitä apuun. No – sekaan vaan ajattelin vaimoni kanssa... niin siinä istuttiin ja puhuttiin pitkää iltaa. Tuolloin huomasi, että minulla ei eväät riitä tämän kaltaiseen auttamiseen. Mutta minulle tuli tiedon nälkä omasta parisuhteesta.”

Kurssien anti

- ”Kursseilla kokee miten arkipäiväisiä minun ongelmani ovat. Niissä ei ole sinänsä mitään erikoista. Oppii ymmärtämään parisuhdetta, mitkä asiat siinä vaikuttavat. Oppii oivaltamaan, että parisuhteessa on kaksi osapuolta.”

- ”Parisuhdekurssi on hyvä keskusteluympäristö, koska ympärillä on ihmisiä, jotka ymmärtävät. Siellä tulee kerrankin puhuttua aiheista, joista ei muuten... Minä ymmärsin kuinka vähän olen pystynyt aikaisemmin keskustelemaan tunnetasolla. Mielestäni olen kasvanut ihmisenä ja miehenä kurssien ansiosta.”

- ”Olen aina tiennyt olevani tunteellinen mies. Olen kuitenkin hävennyt sitä. Kursseilla olen havainnut, että en ole tässäkään suhteessa epänormaali... vaan toisetkin ihmiset, ja miehet tuntevat. Ei omaa herkkyyttään tarvitse pelätä. En ole ainutlaatuinen, vaan kuulun suurempaan joukkoon. Meidän kokemuksemme ovat sittenkin samanlaisia.”

- ”Aluksi ajattelin, että vaimon tulisi muuttua. Mutta ei toista voi muuttaa, vaan toisesta on löydettävä rikkaudet. Kasvun on tapahduttava minussa itsessäni. Olen opinut antamaan puolisololleni positiivista palautetta. Sillä on suhteellemme myönteinen vaikutus.”

- ”On hyvä oppia ymmärtämään, että elämme parisuhteessamme omine taustoinemme; lapsuudenkodin vaikutus, vanhempien merkitys, ehkä väkivallan kokemukset... Tunteiden ilmaiseminen ja hyväksyminen parisuhteessa on vaikeaa. Se pitäisi kuitenkin oppia.”

- ”Erialaisten pahojen olojen purkaminen on tosi vaikeaa, koska parisuhteessa syntyy helposti syyllisyyttä; onko minun syy että toisella on paha olla.”

Mies itkee selvin päin

- ”Autoa pitää aika ajoin huoltaa eikä odottaa perusremonttia. Parisuhteella ajetaan läpi elämän, sekin tarvitsee huolta.”

- ”Ei kurssilla osanottajia kokonaan avata. Ei sitä tarvitse pelätä. Kukin voi pitää sisässään asiat, joista ei halua puhua. Kurssilla voi ”päästä siivellä” kuuntelemaan toisia.”

- ”Minulle on ollut tärkeää kohdata toisia miehiä parisuhdekursseilla ja huomata, että samanlaisia he ovat kuin minäkin. Olen nähnyt monien miesten itkevän selvin päin, se on merkinnyt minulle paljon.”

Yhtä kaikki: miesten keskeinen kokemus oli: tärkeämpää on se että on hyvä olla yhdessä kuin se kumpi on oikeassa.

Parisuhdekursseja järjestää useat tahot: Perheasian neuvottelukeskus, Väestöliitto, Suomen Punainen Risti jne.

Foorumin alustajat edustivat Kataja ry:tä. Sen yhteystiedot ovat: Arja Kinnula, Kataja ry. Annankatu 16 B 28, 00120 Helsinki, puh. 09-3487 3202, 040-566 6612, sp: arja.kinnula@kataja.inet.fi.

Kriisistä voimavara

Kansanedustaja Risto Kuisma alusti 7.3.2000 aiheesta *Miehenä kasvaminen*. Esityksessään hän valotti omaa näkemystään mieheyden ja ihmisyyden perusolemuksesta ja dilemmoista oman henkilökohtaisen kriisinsä kautta.

Kriisit muuttavat

Meistä harva pysähtyy ennen kriisiä analysoimaan itseään ja tekemisiään. ”Minulla oli tällainen kriisi, joka lienee useille tuttu, kun olen siitä suostunut julkisuudessa puhumaan,” sanoo Kuisma ja viittaa kymmenisen vuotta vanhaan omaan alkoholiongelmaansa, joka julki tuli Lappeenrannan puoluekokouksen yhteydessä. Kyse oli silloin merkittävästä poliittisesta skandaalista, joka näytettiin TV pääuutislähetyksessä ja jota on sittemmin toistettu useasti. Kuisma kirjoitti kokemuksistaan kirjan, jossa teki seikkaperäisesti selkoa kriisiin ajautumisestaan ja ennen kaikkea siitä selviämistään. Hän kertoo yhä pitävänsä aktiivisesti päiväkirjaa, koska on toisinaan terveellistä lukea ajatuksiaan vuosien takaa. ”Ihmisen muisti on niin valikoiva, että sitä tuppaa unohtamaan, varsinkin virheet ja ikävät asiat ja me ihmiset emme juuri paljon muuten kuin virheistä opi, naurahtaa Kuisma.

Ongelmien syynä riittämättömyyden tunne

Huolimatta siitä, että Kuisman kriisi konkretisoitui ihmisille nimenomaan alkoholiongelmana, hän kärsi myös huomattavasta ylipainosta ja huonosta henkisestä ja fyysisestä terveydestä. Hän ei kuitenkaan itse pidä alkoholia perimmäisenä syynä ongelmiinsa, vaan ainoastaan seurauksena. ”Kemialla jokainen pakenee

vain omaa itseään, tunnetta omasta riittämättömyydestään”, sanoo Kuisma ja tarkoittaa kemialla yhtä hyvin viinaa, lääkkeitä kuin huumeitakin. Päivämäärällä 9.8.1990 on nyt erityinen merkitys Risto Kuisman elämässä. Sinä päivänä kypsyi päätös viinan jättämisestä lopullisesti ja uuden elämän aloittamisesta. ”90 luvulla olin sitten juonut tarpeeksi viinaa. Tuli sellainen itsetuho prosessi, että lopulta jäi valittavaksi tapanko itseni vai lopetanko viinanjuonnin”, sanoo Kuisma.

Ensimmäiseksi oli tahto irti viinasta. Päätöksen synnyttyä Kuisma käveli työterveyslääkärin pakeille ja kertoi koko tarinan perusteellisesti. Hänet passitettiin hoitajaksonsa aluksi Mehiläiseen kolmeksi päiväksi. ”Eihän siellä olisi niin kauan tarvinnut olla, mutta kun pelotti niin paljon”, naurahtaa Kuisma. Mehiläisessä Kuisma vaati itsestään laajat tutkimukset. ”Minähän luulin että olen paljon huonommassa kunnossa kuin oikeasti olin. Kaikkeaa ne teki kun maksoi, mutta ei minusta mitään isoa vikaa löytynyt, vitsailee Kuisma. Alkoholista vieroitushoitoa jatkettiin Myllyhoidolla. Nykyään Risto Kuisma on Myllyhoitoyhdistyksen puheenjohtaja.

Myllyhoidosta päästyä Kuisma alkoi huolehtia terveydestään huolellisesti. Kolmenkuukauden sairauslomalla hän muutti ruokailu ja liikuntatottumuksiaan niin, että oli sen jälkeen kuin toinen mies. ”Menin Siuntion kylpylään, jossa kuntouduin uimalla, kävelemällä ja hiihtämällä sekä syömällä terveellisestä. Sinne jäi 25-30 kiloa. Se oli hyvin palkitsevaa kun tulokset näki heti”, vakuuttaa Kuisma. Perusteellisena miehenä kuntoilun aloittaminen ei ollut mikään lyhyt periodiluontoinen pyrähdys. Seitsemässä kuukaudessa hän laihtui yhteensä 50 kiloa, lopetti tupakanpolton ja treenasi itsensä vuodessa

la on pakko kohdata todellisuus. Pelottavinta juomisen lopettamisessa on tosiasioden kohtaaminen ilman kemiaa. ”Se on sitä elämän kohtamista. Jos ei käytä mitään kemiaa niin uskoo vaikkapa vakaa ja peiliä. Kun hengästyy kengännauhoja sitoessa on pakko myöntää, että tämä kaikki on totta. Ei voi ottaa ryyppyä ja kuvitella, että kyllä tässä kaikki on ihan hyvin”, painottaa Kuisma.

Mutta mistä tuo meille kaikille ainakin hiukan tuttu riittämättömyyden tunne kumpuaa? Myllyhoito jonka Kuisma kävi läpi 90-luvulla on paljolti oman itsensä analysoimista ja itsetutkiskelua. Sen aikana Kuisma vakuuttui siitä, että usein ongelmassa on kyse siitä, että ei hyväksy omaa lapsuuttaan, nuoruuttaan, tai elämänsä ja yrittää kieltää tai sulkea sen pois. Vaikeudet ja kriisit kuuluvat elämään. Kaikki ihmiset joutuvat kohtaamaan niitä pieninä tai suurina annoksina. Kuva toisten vaikeuksista on vain usein vääristynyt, koska tuttavien kesken ja perheessäkkin vaikeuksia peitellään toisilta. Kuisma kertoo pohtineensa paljon miehenä ja ihmisenä kasvamista. Häntä on askarruttanut kysymys siitä miten pitäisi elää ettei sellaiseen joudu uudelleen? Miten kartuttaa etukäteistä viisautta elämän karikkojen varalta?

maratonkuntoon. Niitä maratoneja hän onkin nyt juossut sen jälkeen ainakin yhden kesässä.

Mitä ihminen pelkää, sitä ihminen pakenee

Kuisma painottaa uskovansa siihen, että viinalla paetaan omaa riittämättömyyden tunnetta. Kun elimistöä ei sekoita kemial-

Kaikki ovat rajallisia

Meidän persoonamme muotoutumista ei juuri huomaa. Kuitenkin on niin, että miehet ajautuvat naisia useammin alkoholismiin oman todellisuutensa kestämyyden kanssa. Mies hakee alkoholilla usein vapautusta kulttuurisesta miehenroolista ja suorituspaineista. Ne paineet

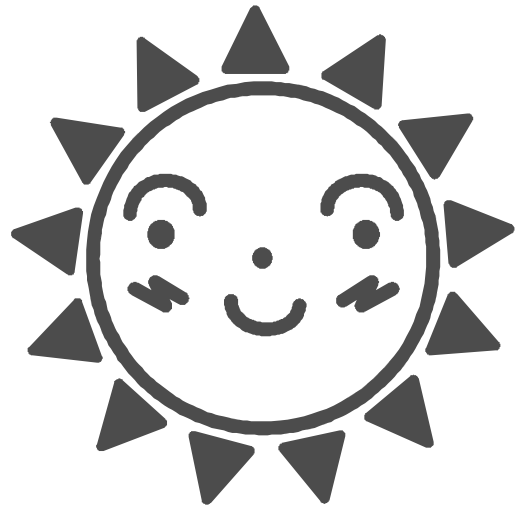
ovat kuitenkin enemmän itse asetettuja ja tuntevat riittämättömyytensä.

”Kaikkein tärkeintä on oman rajallisuutensa myöntäminen. Me asetamme helposti itsellemme liian isoja vaatimuksia ja se on ehkä juuri meidän miesten ongelma”, sanoo Kuisma. Meidän on vaikea hyväksyä sitä, että meillä on jokin erityistaito emmekä tyydy siihen, vaan yritämme venyä yhä paremmiksi kaikilla aloilla. Naiset ovat usein tässä suhteessa itsensä kanssa suvaitsevampia. Terve itsetunto on onnellisen elämän edellytys. Jokaisen pitäisi kyetä rakastaa itseään terveesti. Jos on sovussa itsensä kanssa, voi katsoa monia muiden ihmisten puutteita läpi sormien. ”Ehkä se on juuri oma isä, jolta se miehen malli periytyy. Pojat usein uskovat, että oma isä on jonkinlainen yliihminen ja vaativat siksi itseltään aikanaan liikoja. Jos jokainen hyväksyisi oman rajallisuutensa niin siinä paitsi tekisi itselleen hyvän palveluksen, niin ehkä auttaisi myös seuraavaa sukupolvea”, uskoo Kuisma

Samuli Koiso-Kanttila

Elämän tarkoitus

Elämä on kuin palapeli
reunoista on kasaaminen helppo alkaa
ja välillä mennä discoon juoksujalkaan
On hyvä joskus itseään tasata
ja palapeliä kasata
Välillä on kova työnpuhde
mutta kun löytyy se oikea suhde
alkaa aurinko paistaa
on ihana toisen lähellä olla ja suudelmia maistaa
Kun omat lapset varttuu
ja samalla pääomaa karttuu
lasten avulla voi elämään oppia
leikkiä, pelata ja ottaa monta koppia
näin parhaiten huomaa elämän muutokset
ja myös omat tarpeet ja puutokset
Ilman läheistä ihmissuhdetta ja lapsia
voi tulla muutamia turhia harmaahapsia
Elämän tarkoitus on luoda itselleen pohjaa
näin kokemukset ja tulevat tilanteet oikeaan suuntaan ohjaa
Muista aina näyttää tunteet hellät syvät
näin huomaat elämässä parhaat puolet hyvät

Tony Fremling

Paluupostia

Jussi Särkelä Miessakit ry

Haluan tervehtiä Miessakit ry:tä talvisesta toimintakaudesta ja URHO-lehdestä kiittäen! Toivon, että nuori järjestömme alkaisi löytää vakiintuvat toimintamallit ja toimijat, jotta näiden alkuvuosien haparoinneista alettaisiin päästä.

Tänään haluan esittää toivomuksen, että URHO:ssa olisi jatkuvat ja ajanmukaiset tiedot koko maan toimivista Miessakkien ryhmistä yhteystietoineen ja mieluummin myös kokoontumisajankohdista, että reissaavat miehet voisivat tulla käymään kylässä ryhmissä ja tuoda oman ryhmänsä terveisiä. Joillekin olisi käyttöä nettitiedoista, mutta kun esim. minulla ei ole nettiyhteyksiä, ei se kaikkia palvele. Olisiko tämä mahdollista toteuttaa vaikkapa syksyyn mennessä?

Luulisin toimistollekin olevan tärkeää, että nämä tiedot olisivat aina päivantasalla. Ja kun ne ovat toimistolla päivantasalla, ne on helppo panna lehteen, eikö?

Toinen asia, josta olen aina ollut kiinnostunut (en vain aina viitsi kysyä), on miten meidän maassamme edistyy miestutkimus? Miestutkimuksen tämän hetkisestä tilasta olisi varmaan hyvä saada julkisuu-teenkin päin jotain näkyviin. Ei kai siitä tarvitse välttämättä mitään kovin järjestyttävää löytyä, mutta missä mennään nyt? Miten ala edistyy, mitä on työnalla, mitä ongelmia yritetään selvittää, kuka ja missä? Ehkäpä näidenkin asioiden esiin tuomisella olisi Miessakkien toiminnalle tarpeellista julkisuusarvoa, ettei homma vajoa salaseura-asteelle, jota sen ymmärtääkseni ei tule sallia.

Omana kokemukseni sanon olleeni koko ajan huolestunut siitä, miten saada toiminnan idea esille, niin että mahdollisimman paljon tunnettaisiin meidän olevan olemassa myös toisia miehiä varten. En pidä tarkoituksenmukaisena, että me, jotka olemme tämän löytäneet, viihdymme kuin ompeluseura omassa porukassamme. On hyvä jos se jollakin tapaa kantaa meitä, mutta se ei riitä. Ei se auta yhtään niitä, jotka eivät ole mukana, eivätkä edes tiedä tästä mahdollisuudesta oikeaan aikaan – siis silloin kun he sitä tarvitsivat.

Ryhmäni kokoontuu joka toinen keskiviikko parillisin viikoin klo 19.30 Harjulankatu 9 Katariina-salissa (kesätaukoa lukuunottamatta). Ryhmässä on tilaa sekä uusille, että vieraille.

Sope Ryhänen
050-5474 195

JÄSENETU!

Nyt Miessakit ry:n jäsenet saavat hiusmuotoilupalvelut alennuksella. Eli saat hiusten ja parran leikkaukset ja muotoilut, värityksen jne. 20 %:n alennuksella Hiusvallankumouksesta, osoite Fredrikinkatu 25, 00120 Helsinki, puh. 09-648915/Tony Fremling. Ennen palvelua kerro, että olet Miessakeista. Se riittää alennuksen saamiseksi.

Puoli ihmistä lisää

Haluan kotiäidiksi. Kodin työtä arvostamattomassa ilmapiirissä naisen on vaikea toivoa tätä, mutta aivan mahdotonta se on miehelle.

Olen mies, miesaktivisti ja sanataiteilija. Minulle on täysin selvää, että haluan kotiäidiksi. Se on maailmalla merkittävin ja Suomessakin suurin ammattiryhmä. Työolot ovat turvalliset ja viihtyisät. Ihmissuhteita vaalitaan äiti-lapsi kerhoissa, kännykät takaavat katkeamattomat yhteydet, media tarjoaa viihdettä radiosta ja televisiosta, puistoissa hyvät työvälitteet, kotona juokseva vesi ja täydellinen elektroniikka. Palkkio kohtuullinen, asuntoetu ja ruokaetu täysimääräisiä. Ongelmia toki on, eläkettä kertyy vain kansaneläkkeen verran. Seksistiset ihmiset sekottavat kotiäidin roolin seksiin ja sukupuoleen. He uskovat, että kotiäiti on lasten seksiobjekti ja lapset kotiäidin seksiobjekti. Näin ei tietenkään ole. Heidän mielestään mies saa olla rivo tai hirveä, mutta ei kotiäiti. Seksistiset pitävät miestä outona ja kuvottavana kun taas naista lempeänä ja hyvänä. Kotiäiti on ammattirooli. Äiti on äiti, isä on isä, mutta kotiäiti voi olla isä tai äiti. Sisältö on ammattirooli. Roolin merkitys ei ole

sukupuolella, vaan se merkitsee työtä. Sillä ihminen on kotiäiti työnä ja roolina.

Olenko sovinisti, feministi vai pehmoilija koska haluan kotiäidiksi? En ole mitään näistä. Minusta on itsestään selvää, että isänä haluan myös tehdä työtä kotiäitinä, aivan samoin kuin vaimoni haluaa jatkaa uraansa sairaanhoitajana äitiydestä huolimatta. Minua voi kutsua polialistiksi.

Miksi olen polialisti, enkä ole feministi tai sovinisti? En ole feministi, sillä se ajaa naisten asiaa. Miehille se merkitsee hyvää ravistelua perinnäisistä ajatuksista. Mutta feminismi myös rajoittaa miehuutta. Kokemusteni mukaan feministille samoin kuin sovinistille mies voi olla kotiäiti vain jos nainen sitä haluaa.

Mitä polialismi on? Valitettavasti miehen ja naisen välillä on ristiriitoja. Kuningas Salomonin miekka on nostettu perheen ylle. Minä haluan kotiäidiksi. Myös vaimoni haluaa kotiäidiksi. Meillä on riita. Me molemmat haluamme samalla kertaa olla kotiäitejä, mutta työtä riittää vain yhdelle.

Kuinka työ jaetaan? Kuka ajaa minun asiaani? Kuka ratkaisee? Me riitelemme löytämättä ratkaisua.

Feministi ei saa nousta tuomariksi. Ei myöskään hautaansa muumioitunut Salomon. He ajavat perinteistä ratkaisua huomioimatta miehistä näkökulmaa. Feminismi kohottaa toiveita mutta myös ampuu unelmat maahan. Koska vaimoni haluaa kotiäidiksi, feministin on tuomittava minut ei-kotiäidiksi. Feminismi on sitonut käteensä naisten etuun. Riita on ideologinen.

Olen polialisti, sillä vasta poliaalisuus antaa minulle ideologian. Feministi on sovinisti. Ja molempien ideologia riistää minulta miehisen näkökulman itseeni. Miehisyyttä on myös halu olla kotiäiti.

Suuret kertomukset kuolivat

Miestutkimus on vasta alkamassa. Se on

voimakkaan kehityksen alla. Siihen kohdistuu hirvittävä paine. Miestutkimukseni tuloksena on mm. käsite: subjektiivinen korrelaatti. Lyhyesti kuvattuna käsite tarkoittaa korrelaatiota, jolla subjekti vapautuu substansseista, ja merkitsee sitä, että voin lisätä oman korrelaationi suhteessa roolimalleihin, joista yhteiskunta ja kertomus minusta/meistä koostuu. Taiteilijana tämä merkitsee minulle sitä, että teoksen ja taiteilijan välillä on luova korrelaatio kertomusten substansseihin. Sen myötä jokainen paikalleen kivettynyt substanssi, tai kuollut kertomus, herää henkiin silmiäni edessä. Hän -substanssi ikään kuin venyttelee rivien päällä, muuttuu subjektiksi, loikkaa toiselle riville ja lopulta rivien väliin ja alkaa puhua omaa todellisempaa elämää.

Tässä ei siis ole kysymys eläytymisestä, vaan erillisyyden taiteen objektiin säilyminen, mutta samalla substanssien muuttuessa objektin kiinteys rikkoutuu.

Väitetään, että suuret kertomukset taiteessa kuolivat sen myötä kun taiteilijoilta on viety välineet, joilla he kirjoittavat kertomuksia. Väite ei näin ollen pidä paikkansa.

Poliaalisuuden lisäksi muita merkittäviä miestutkijana löytämiäni käsitteitä on subjektiivinen korrelaatti ja metadiskurssi. Objektiivinen korrelaatti on out, subjektiivinen korrelaatti on in! Miten luet vanhojen kertomusten miehen uudeksi, vaikkapa kansalaissodan Moreenin? Miten mahdotomia, jumalallisia rajoja miesten pitäisi murtaa ollakseen kotiäitejä!

Miesten emansipaatio on rohkeutta

Suhtaudun kulttuuriin myönteisesti. Uskon tulevaisuuteen, luotan miehiin, jotka roh-

kenevat olla enemmän kuin vain se, keneksi naiset kasvattavat hänet. Miesten emansipaatio merkitsee rohkeutta tavoitella mahdotonta, sillä mies, joka pyrkii kotiäidiksi, hänen täytyy olla tavattoman rohkea. Hän on suuri. Mutta on väärin luulla, että poliaalisuus on feminismiin kihlattu. Ei ole. Itse asiassa se ei ole sukupuolitettu. Poliaalisuus on eri kuin sosiaalinen ilmiö. Sosiaalisuus on maailman-laajuinen liike. Se hallitsee radikaalisti. Mutta sen marginaali synnyttää poliaalisuuden, sillä sosiaalisuus ei voi tuoda miestutkijan näkökulmaa esille silloin kun se on ristiriidassa itsensä kanssa. Olen yhteiskunnan jäsen. Mutta tähänkö kivetyn? En! Poliaalisuus kuvaa kyllästyneen yleisyyden marginaalista täyteläistä yksityisyyttä.

Yleisen kautta silmukka yksityisen merkittämiseen, on poliaalisuutta. Tämä on prosessi. Mutta prosessi ei käynnisty ilman korrelaatioita ja diskurssia. Tarvitaan sekä suhde että keskustelu. Itse pidän parhaana diskurssina keskustelua naiskirjallisuuden ja -tutkimuksen parissa. Tätä ilman sosiaalisuus, ihminen, elämä jää latteaksi historian konservoimiseksi. Ilman poliaalista dimensiota sosiaalisuus on yksisuuntainen päällerynnivä hirviö, ja siis tuhoon tuomittu.

Selvittääkseni ajatuksia, tarvitsen yhden

esseen tilalle kymmeniä kirjoja, mutta toivon, että tämä alustus on hieman raottanut ovea tutkijankammiooni, jossa työskentelen hitaasti.

Tabu

Kotiäitiys on miehelle mahdoton rooli. Syyksi jopa osoitetaan miehen suuria aivoja. Tämä on ei vain naurettavaa, vaan tuo mieleen idioottimaiset perustelut, kun naisilta aivojen pienen koon vuoksi kiellettiin yliopisto-opiskelu 1800-luvulla. Miesten aivot soveltuvat hyvin kotiäitiyteen. Ongelma on rooleissa, ei biologiassa.

Kotiäitiys ei ole kielletty siksi, että mies olisi kykenemätön kotiäitiyteen, vaan siksi, että kotiäitiys on maallattu kulttuuriin vain äideille. Ikonien ja patsaiden Neitsyt Maria ei ojenna vapaaehtoisesti Jeesusta Joosefin syliin. Joosefin syli on tyhjä ja Marian syli täysi. Ei luovu Maria, vaikka tietää, että pojan tulevaisuus on via dolorosa ja risti.

Kotiäitiys on tabu. Kotiäitiys on ammatti ja aihe, josta mies ei saa puhua, ja jota hän ei voi opiskella. Ammatin salat periytyvät äidiltä tyttärille, mies on vailla sivistystä ja valistusta. Työsuhteen solmiminenkin on hämärä, hallitsematon prosessi. Se muistuttaa intialaista kastijärjestelmää, jossa syntyperä tai sukupuoli ratkaisee, ei ahkeruus tai mielen sivistys.

Sata vuotta sitten naisten oli mahdotonta opiskella yliopistossa. Nyt enemmistö opiskelijoista on naisia. He ovat sankareita. Toivon ja uskon, että sadan vuoden kuluttua enemmistö kotiäideistä saa olla miehiä kuin myös sankareita.

Jarmo Lindholm
Vantaa

Uutta kirjastossamme!

Kari Loimu – Yhdistystieto 1+2
Ilmonen, Siisiäinen – Uudet ja vanhat liikkeet
Matti Piispa – Alkoholi, huumeet ja media
Lari Junkkari (toim.) – Niinkus tiedät, raavaan miehen rukouskirja
Matti J. Kuronen – Willin miehen teologia
Horn, Kadmon – Mikä minusta tulee isona?
Lennart Koskinen – Mikä on oikein – Etiikan käsikirja
Rosse, Gylling, Sillantaus – Naisen kanssa
Ib Michael – Kirje kuulle
Rob Parsons – Kuudenkymmenen minuutin isä
Seppo Jokinen – Perhe on yhä